

Arrest

nr. 263 068 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juli 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", van 19 oktober

2020, waarbij haar huidig achtste verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig zevende volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig achtste verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Verzoekende partij volhardt in haar Somalische nationaliteit en herkomst en houdt vast aan haar eerdere verklaringen in Somalië voor haar leven te vrezen omwille van problemen met Al Shabaab. Ze stelt dat haar problemen met Al Shabaab nog steeds actueel zijn en dat ze nog steeds op zoek is naar haar vader die spoorloos is. Verzoekende partij legt in het kader van haar huidig achtste verzoek de volgende documenten neer: een verslag van psychologische hulpverlening, een medisch attest van een oogkliniek en een 'Toestemmingsverklaring recht op afbeelding Trace the face ≥ 15 jaren'.

Wat verzoekende partij haar zeven vorige verzoeken om internationale bescherming betreft, schetst de bestreden beslissing het verloop ervan/de voorgeschiedenis van de vorige verzoeken als volgt: "Op 25 mei 2012 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal (hierna CGVS) genomen op 20 juni 2013, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Op 16 juli 2013 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnr. 111420) van 8 oktober 2013. Op 4 februari 2014 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Dit verzoek om internationale bescherming werd op 25 maart 2014 door het CGVS in overweging genomen en u werd op 22 april 2014 door het CGVS gehoord. Op 28 mei 2014 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U diende bij de RvV een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het CGVS werd gehandhaafd bij arrest (arrestnr. 135714) van 19 december 2014. Op 16 februari 2015 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in en op 3 maart 2015 nam het CGVS de beslissing tot weigering van inoverwegingname van dit verzoek om internationale bescherming. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Op 22 juli 2015 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van dit verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS genomen op 23 september 2015. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U diende een vijfde verzoek om internationale bescherming in op 21 december 2015. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van dit verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS genomen op 26 februari 2016. U diende bij de RvV een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het CGVS werd gehandhaafd bij arrest (arrestnr. 170472) van 24 juni 2016. Op 30 augustus 2017 diende u een zesde verzoek om internationale bescherming in. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van dit verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS genomen op 17 oktober 2017. U diende bij de RvV een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het CGVS werd gehandhaafd bij arrest (arrestnr. 199196) van 5 februari 2018. Op 13 september 2019 diende u een zevende verzoek om internationale bescherming in. Een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit verzoek werd genomen door het CGVS op 10 december 2019. U ging niet in beroep tegen deze beslissing."

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het

voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. De Raad herinnert eraan dat in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 111 420 van 8 oktober 2013 werd vastgesteld dat zij niet aantoonde afkomstig te zijn uit Kismayo, noch bekendheid aantoonde met Somalië. De Raad oordeelde dat “Hoe dan ook verzoeksters bekendheid met Somalië is op alle vlakken onvoldoende om aan te tonen dat ze in dit land heeft verbleven, ervan afkomstig is en ze voor haar komst naar België de Somalische nationaliteit had”. Aan verzoekende partij haar beweerde afkomst uit Somalië, en derhalve aan de problemen die zij er beweerdelijk met Al Shabaab zou hebben gekend, werd geen geloof gehecht. Verzoekende partij haar Somalische afkomst uit Kismayo is niet aangetoond waardoor het, aldus de Raad, evenmin aannemelijk is gemaakt dat haar vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Somalië.

In het kader van haar volgend, tweede verzoek om internationale bescherming werd bij 's Raads arrest nr. 135 714 van 19 december 2014 wederom geoordeeld dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij van Somalische nationaliteit en herkomst is, zodat, zo luidt het arrest, haar hierop gebaseerde asielfeiten dan wel de algemene veiligheidssituatie of situatie voor vrouwen niet aanvaard kunnen worden. “Verzoekster maakt haar asielrelaas niet geloofwaardig nu haar nationaliteit en herkomst niet geloofwaardig werden bevonden. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat de

afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië., zo werd geoordeeld.

Verzoekende partij haar derde en vierde verzoek om internationale bescherming werden door het Commissariaat-generaal niet in overweging genomen. Tegen deze beslissingen stelde ze geen beroep in bij de Raad waardoor deze beslissingen definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

In het kader van haar vijfde verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekende partij haar beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 170 472 van 24 juni 2016, waarbij eraan werd herinnerd en beklemtoond dat in het kader van haar vorige verzoeken reeds werd vastgesteld dat aan verzoekende partij haar verklaarde Somalische nationaliteit geen geloof kan worden gehecht.

Ook bij verzoekende partij haar zesde verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal, meer bepaald op 17 oktober 2017, een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep dat zij hiertegen indiende werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 199 196 van 5 februari 2018.

Verzoekende partij haar vorig, zevende verzoek om internationale bescherming werd door het Commissariaat-generaal op grond van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard. Ze diende tegen die beslissing geen beroep in bij de Raad waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

4.3. Aan verzoekende partij haar verklaarde nationaliteit van en herkomst uit Somalië wordt aldus, zoals voorheen meermaals werd vastgesteld en geoordeeld, geen geloof gehecht.

Verzoekende partij brengt, zo stelt de Raad vast, bij haar huidig achtste verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen bij die hieraan afbreuk doen of er een ander licht op werpen.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift erop wijst dat zij " (...) inmiddels bij haar aanvragen volgende documenten ingediend" heeft, "die integraal in het dossier aanwezig zijn (zie ook gevoegde stukken): - Somalisch paspoort geldig van 16 maart 2017 tot en met 15 maart 2022; - Somalische identiteitskaart geldig van 16 maart 2017 tot en met 15 maart 2022; - Declaration of Nationality van 29 mei 2013 opgemaakt door de Somalische ambassade in Rome, Italië; - Birth Certificate dd. 17.6.1999, die geboortedatum 29.3.1990 bevestigt", merkt de Raad op dat deze documenten reeds eerder werden neergelegd in het kader van verzoekende partij haar vorige verzoeken om internationale bescherming en derhalve niet als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd. Deze elementen werden reeds eerder onderzocht en besproken. Verzoekende partij kan onderhavige asielprocedure en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de vaststellingen en beoordelingen in het kader van haar verscheidene voorafgaande verzoeken om internationale bescherming. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing voornoemde documenten negeert, gaat verzoekende partij (haar raadsman) er volledig aan voorbij dat die documenten niet in het kader van huidig, doch bij de vorige verzoeken om internationale beschermingen werden neergelegd, waarbij er toen met die bewuste stukken rekening werd gehouden en omtrent werd gemotiveerd. Verzoekende partij kan bezwaarlijk ernstig verwachten en er is geen enkele bepaling die de commissaris-generaal ertoe verplicht om bij een volgend verzoek opnieuw te wijzen op de eerder in het kader van vorige verzoeken om internationale bescherming neergelegde documenten en de betreffende vaststellingen dienaangaande te herhalen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet (binnen de wettelijk bepaalde termijn) werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die

eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.4.1. Verzoekende partij gaat niet of nauwelijks concreet in op, minstens werpt zij geen ander licht op het volgende motief in de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot deze verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerdere verzoeken hebt uiteengezet – namelijk dat u afkomstig bent uit Kismayo, en aldaar problemen kreeg met een lid van Al Shabaab, waardoor u uiteindelijk Somalië diende te ontvluchten – moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw beweerde Somalische nationaliteit en herkomst uit de stad Kismayo in Somalië, en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”

Verzoekende partij betwist noch ontkent dat zij in het kader van huidig achtste verzoek om internationale bescherming vasthoudt aan haar eerdere verklaringen omtrent haar Somalische nationaliteit en herkomst, hetgeen op zich evenwel geenszins van aard is de in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan te herstellen.

4.4.2. Verzoekende partij bekritiseert weliswaar, doch ontkracht noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot de bij haar huidig achtste verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten pertinent het volgende wordt vastgesteld:

“Ter staving van huidig voorliggend verzoek tot internationale bescherming diende u verder een verslag van psychologische hulpverlening, een medisch attest van de oogkliniek en een 'toestemmingsverklaring recht op afbeelding Trace the face' van Rode Kruis Vlaanderen in. Wat betreft het verslag van psychologische hulpverlening dient er opgemerkt dat hierin te lezen valt dat de lange periode van onzekerheid waarin u zich bevindt, zwaar weegt op u, stress veroorzaakt, en zich vertaalt in zowel lichamelijke als psychische symptomen. Voorts wordt het, door het CGVS ongeloofwaardig bevonden, vluchtverhaal in het verslag beschreven, en wordt er geconcludeerd dat u nood heeft aan stabiliteit. Er wordt tevens opgemerkt dat, wanneer u bij interviews gevraagd werd te spreken over uw echtgenoot die gedood zou zijn – een gebeurtenis die u getraumatiseerd zou hebben – u dit alles herbeleefd, hetgeen u in de war brengt en ervoor zorgde dat u de verdere vragen niet zou hebben gehoord, waardoor u niet meer juist kon reageren.

Wat betreft de in het psychologisch attest aangevoerde trauma's waaronder u lijdt, die het gevolg zouden zijn van uw ervaringen voorafgaand aan uw beweerde vlucht uit Somalië, dient opgemerkt dat een psychologisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waardoor de psychologische problemen zouden zijn veroorzaakt. De psychotherapeute doet dan wel vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan deze vermoedens hebben omtrent de oorzaak waarin deze ontstond. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychotherapeute. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychotherapeute bij het vaststellen van de diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem of haar in de gezegden van de patiënt wordt aangereikt. Het door u aangereikte psychologische attest, weet de in het kader van uw eerste verzoek om bescherming, vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas dan ook niet te herstellen. Voorts dient vastgesteld dat het door u neergelegde psychologisch attest, dateert van 23 november 2019, hoewel u onderhavig 8e volgend verzoek om internationale bescherming, formeel indiende op 26 juni 2020, en u het betreffende psychologisch attest neerlegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 september 2020. Het dient derhalve vastgesteld dat dit attest geenszins recent is, hetgeen erop wijst dat u zich na het bekomen van dit attest, niet verder psychologisch liet opvolgen.

Wat betreft het in het psychologisch attest aangevoerde trauma waaronder u zou lijden, dat ervoor zou zorgen dat u bepaalde zaken herbeleefd, waardoor u zich niet op verdere vragen zou kunnen concentreren, hetgeen ervoor zou zorgen dat u incorrecte antwoorden geeft, dienen volgende vaststellingen gedaan. Vooreerst dient vastgesteld dat u in het kader van uw vorige 7 verzoeken, nooit melding gemaakt heeft van de bewering dat uw psychische toestand u zou verhinderen om op een normale wijze gehoord te worden omtrent uw verzoek om internationale bescherming, en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud ('gehoorverslag CGVS' dd. 11 juni 2013, en 'gehoorverslag CGVS' dd. 22 april 2014) dat het persoonlijk onderhoud op een normale wijze is geschied, en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Daarenboven wordt in het door u neergelegde attest nagelaten om in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze uw aangevoerde psychologische problemen uw verklaringen zouden beïnvloed hebben. Evenmin wordt geconcretiseerd waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de beslissing vanwege het CGVS in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming. Tot slot dient vastgesteld dat dit door u neergelegde attest dateert van 23 november 2019, meer dan 6 jaar nadat het CGVS u een eerste keerde hoorde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Het kan niet ingezien worden hoe de psychotherapeute die het door u neergelegd attest opstelde, uitspraken zou kunnen doen over de psychische toestand waarin u zou verkeerd hebben, een zestal jaren voordat deze u voor het eerst ontmoet zou hebben (immers, in het betreffende attest wordt verduidelijkt dat de gesprekken die u voerde met deze psychotherapeute, plaatsvonden tussen 7 februari en 21 november 2019). Concluderend kan gesteld worden dat dit verslag niets wijzigt aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw Somalische nationaliteit en vluchtverhaal.

Wat betreft het medische attest van de oogkliniek kan enkel vastgesteld worden dat u lijdt aan traumatische glaucoom en dat u een halfjaarlijkse opvolging noodzakelijk is. U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land niet over de nodige medische zorgen zou kunnen beschikken (DVZ verklaring volgend verzoek dd. 29 september 2020 punt 18). Er dient opgemerkt dat het CGVS nog steeds in het ongewisse blijft over uw werkelijke nationaliteit en bijgevolg geen uitspraken kan doen over de beschikbaarheid van medische hulp in uw land van herkomst. Voorts dient ook opgemerkt dat het niet beschikbaar zijn van medische zorgen geen criterium uitmaakt op basis waarvan een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vluchtelingenwet kan toegekend worden. U dient u zich voor de beoordeling van deze elementen met het oog op een verblijf in België, te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Wat betreft de 'toestemmingsverklaring recht op afbeelding Trace the face' van Rode Kruis Vlaanderen kan enkel vastgesteld worden dat u de toestemming heeft verleend aan Rode Kruis Vlaanderen om uw beeltenis te gebruiken voor het opsporen van familieleden waarmee het contact verloren ging. U verklaarde dat u bij uw vorig interview had verklaard dat u uw vader zoekt en de Belgische migratiediensten u om een bewijs ter staving van uw verklaring vroegen (DVZ verklaring volgend verzoek dd. 29 september 2020 punt 18). Het dient evenwel opgemerkt dat het loutere geven van toestemming om uw afbeelding te gebruiken, in het kader van opsporing van familieleden, geenszins een bewijs vormt voor de door u beweerde herkomst uit Kismayo in Somalië, noch voor de door u beweerde Somalische nationaliteit en vluchtverhaal. Er dient immers opnieuw opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit en bijgevolg evenmin aan de geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal. Uw inschrijving in het trace the face programma van Rode Kruis Vlaanderen weet uw ongeloofwaardige nationaliteit en vluchtverhaal dan ook niet te wijzigen.

Concluderend kan gesteld worden dat de door u neergelegde documenten, namelijk een verslag van psychologische hulpverlening, een medisch attest van de oogkliniek en een toestemmingsverklaring recht op afbeelding Trace the face van Rode Kruis Vlaanderen, geen ander licht werpen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardige Somalische nationaliteit, noch op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vluchtverhaal."

Met de algemene kritiek dat de bestreden beslissing de door haar neergelegde documenten miskent en de facto een vicieuze cirkelredenering hanteert, doet verzoekende partij op generlei wijze afbreuk aan voormelde concrete vaststellingen. Het louter tegenspreken en bekritisieren ervan vormt evenmin een dienstig verweer. Zoals de commissaris-generaal op goede grond heeft vastgesteld, vaststellingen die

door verzoekende partij weliswaar worden betwist doch niet in een ander daglicht worden geplaatst, vormen de door verzoekende partij bij haar huidige achtste verzoek om internationale bescherming neergelegde stukken zoals het stuk van het Rode Kruis, geen bewijs van haar voorgehouden Somalische herkomst en nationaliteit. Zij zijn dan ook geenszins van aard de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid ervan om te buigen.

Waar verzoekende partij erop wijst dat in de bestreden beslissing naar de beoordeling van het Commissariaat-generaal en de Raad in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming wordt verwezen, en benadrukt dat die vroegere beoordeling geen rekening kon houden met de documenten die zij nadien nog heeft neergelegd, beklemtoont de Raad dat met de documenten die verzoekende partij nadien bij haar volgende verzoeken om internationale bescherming heeft bijgebracht rekening werd gehouden en deze werden meegenomen en beoordeeld in de respectievelijke beoordelingen die in het kader van die volgende verzoeken werden gedaan. Zoals eerder opgemerkt, zijn die beslissingen definitief en dienen deze als vaststaand te worden beschouwd. Zij maken niet het voorwerp uit van huidige zevende volgend verzoek, en vormen logischerwijze geenszins "nieuwe elementen" in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partij erop wijst dat, zoals blijkt uit het door haar bijgebrachte verslag psychologische hulpverlening van 23 november 2019, de gesprekken bij haar psychotherapeute in de Somalische taal verliepen, met behulp van een tolk Somali, kan worden verwezen naar hetgeen in dit verband eerder bij haar eerste verzoek om internationale bescherming bij arrest nr. 111 420 van 8 oktober 2013 werd opgemerkt, met name:

"Verzoeksters verwijzing naar het gebruik van de Somali taal en dat haar kennis van het Somali niet wordt betwist kan bezwaarlijk volstaan om haar nationaliteit aan te tonen gezien het groot woongebied van de Somali dat ook delen van landen rond Somalië beslaat. Inzake het specifiek dialect blijft ze bij loutere beweringen. Bovendien indien ook Somali met verschillende accenten en dialecten spreken, kan hieruit op zich niet blijken waar en hoe ze dit hebben aangeleerd, in Somalië of er buiten, te meer gezien de aanzienlijke diaspora van Somaliërs. Hoe dan ook verzoeksters bekendheid met Somalië is op alle vlakken onvoldoende om aan te tonen dat ze in dit land heeft verbleven, ervan afkomstig is en ze voor haar komst naar België de Somalische nationaliteit had." Dit gegeven vormt aldus, net als het feit dat verzoekende partij onderdak vindt bij enkele Somalische families, geen bewijs van verzoekende partij haar voorgehouden Somalische herkomst en nationaliteit.

Wat het door verzoekende partij voorgelegde psychologisch verslag betreft, wordt in het verzoekschrift gewezen op het feit dat het om een lange periode van gesprekken gaat, met name de periode tussen 7 februari 2019 en 21 november 2019. Zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, is het betreffende attest van 23 november 2019 niet meer zo actueel. Verzoekende partij legt geen andere documenten met betrekking tot een verdere psychologische opvolging nadien neer. Hoe dan ook dient benadrukt dat, zoals door de commissaris-generaal terecht wordt aangehaald, hetgeen in het verslag staat vermeld slechts een loutere weergave betreft van en de betreffende psychotherapeute zich hiervoor slechts heeft kunnen baseren op verzoekende partij haar verklaringen hierover, hetgeen verzoekende partij overigens zelf bevestigt met de huidige opmerking dat het verslag is gesteund op de gesprekken die zij hadden. Het psychologisch verslag vormt derhalve geenszins een objectief bewijs van de hierin aangehaalde feiten en het biedt geen uitsluitel over de werkelijke oorzaak van de psychologische problematiek in hoofd van verzoekende partij. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). In het attest wordt overigens vermeld dat de lange periode van onzekerheid omtrent asiel, met name het feit dat zij hier reeds zeven jaar -en inmiddels al een negental jaar- in België verblijft zonder een zekere toekomst hier, in welk verband de Raad aanstipt dat huidige volgend verzoek verzoekende partij haar achtste verzoek om internationale bescherming is en verzoekende partij aan haar meermaals ongelooftwaardig bevonden verklaringen blijft vastklampen, zwaar weegt en zich zowel in lichamelijke als psychische symptomen bij verzoekende partij vertaalt.

4.5. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongelooftwaardig relaas en vage en ongelooftwaardige

verklaringen omtrent en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maakt verzoekende partij zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

4.6. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad er op dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad wijst verzoekende partij (haar raadsman) erop, zoals dat al eerder gebeurde in de arresten in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming, dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt en benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat inderdaad in het verleden werd getwijfeld aan haar Somalische nationaliteit. De verzoekende partij wijst erop dat zij inderdaad in haar zesde of zevende verzoek al haar paspoort heeft ingediend maar, zo stelt zij verder, het beroep tegen deze beslissing was laattijdig. Zij benadrukt dat er thans opnieuw nieuwe documenten werden ingediend die een aanduiding zijn voor haar nationaliteit. Zij licht toe dat er een attest is waaruit de psychologische hulpverlening blijkt, maar belangrijker is het attest van het Rode Kruis waaruit blijkt dat het Rode Kruis op zoek is naar haar vader. De verzoekende partij benadrukt dat alle elementen samen moeten onderzocht worden, de nieuwe documenten samen met de elementen uit de vorige verzoeken, zoals haar paspoort en haar kennis van de Somalische taal. Zij meent dan ook dat er een heronderzoek moet komen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij zij de nodige toelichting kan geven.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert dat inderdaad in het verleden werd getwijfeld aan haar Somalische nationaliteit en zij erop wijst dat zij inderdaad in haar zesde of zevende verzoek al

haar paspoort heeft ingediend maar het beroep tegen deze beslissing laattijdig was, benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende grond uit voormelde beschikking:

"4.3. Aan verzoekende partij haar verklaarde nationaliteit van en herkomst uit Somalië wordt aldus, zoals voorheen meermaals werd vastgesteld en geoordeeld, geen geloof gehecht.

Verzoekende partij brengt, zo stelt de Raad vast, bij haar huidige achtste verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen bij die hieraan afbreuk doen of er een ander licht op werpen.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift erop wijst dat zij " (...) inmiddels bij haar aanvragen volgende documenten ingediend" heeft, "die integraal in het dossier aanwezig zijn (zie ook gevoegde stukken): - Somalisch paspoort geldig van 16 maart 2017 tot en met 15 maart 2022; - Somalische identiteitskaart geldig van 16 maart 2017 tot en met 15 maart 2022; - Declaration of Nationality van 29 mei 2013 opgemaakt door de Somalische ambassade in Rome, Italië; - Birth Certificate dd. 17.6.1999, die geboortedatum 29.3.1990 bevestigt", merkt de Raad op dat deze documenten reeds eerder werden neergelegd in het kader van verzoekende partij haar vorige verzoeken om internationale bescherming en derhalve niet als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd. Deze elementen werden reeds eerder onderzocht en besproken. Verzoekende partij kan onderhavige asielprocedure en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de vaststellingen en beoordelingen in het kader van haar verscheidene voorafgaande verzoeken om internationale bescherming. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing voornoemde documenten negeert, gaat verzoekende partij (haar raadsman) er volledig aan voorbij dat die documenten niet in het kader van huidig, doch bij de vorige verzoeken om internationale beschermingen werden neergelegd, waarbij er toen met die bewuste stukken rekening werd gehouden en omtrent werd gemotiveerd. Verzoekende partij kan bezwaarlijk ernstig verwachten en er is geen enkele bepaling die de commissaris-generaal ertoe verplicht om bij een volgend verzoek opnieuw te wijzen op de eerder in het kader van vorige verzoeken om internationale bescherming neergelegde documenten en de betreffende vaststellingen dienaangaande te herhalen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet (binnen de wettelijk bepaalde termijn) werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd." (eigen onderlijning).

Door ter terechtzitting opnieuw aan te halen dat zij in haar zesde of zevende verzoek al haar paspoort heeft ingediend maar het beroep tegen deze beslissing laattijdig was, kan zij hier geen ander licht op werpen. De Raad benadrukt dat uit de beslissing naar aanleiding van verzoekende partij haar zesde verzoek haar Somalische paspoort en de identiteitsdocumenten niet als een objectief bewijs van haar nationaliteit werden aangenomen. Immers, onder verwijzing naar objectieve informatie werd vastgesteld dat de ambassade zich niet op officiële gegevens kan baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekende partij ook thans niet aantoonde dat de informatie waarop de Commissaris-generaal steunde foutief zou zijn.

4.2. De verzoekende partij benadrukt ter terechtzitting verder dat er thans opnieuw nieuwe documenten werden ingediend die een aanduiding zijn voor haar nationaliteit, waarbij zij toelicht dat er een attest is waaruit de psychologische hulpverlening blijkt, maar, naar haar mening, belangrijker is het attest van het Rode Kruis waaruit blijkt dat het Rode Kruis op zoek is naar haar vader. De Raad herneemt volgende gronden van voormelde beschikking waarin in verband met voormelde argumentatie het volgende werd vastgesteld:

"4.4.2. Verzoekende partij bekritiseert weliswaar, doch ontkracht noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot de bij haar huidig achtste verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten pertinent het volgende wordt vastgesteld:

"Ter staving van huidig voorliggend verzoek tot internationale bescherming diende u verder een verslag van psychologische hulpverlening, een medisch attest van de oogkliniek en een 'toestemmingsverklaring recht op afbeelding Trace the face' van Rode Kruis Vlaanderen in.

Wat betreft het verslag van psychologische hulpverlening dient er opgemerkt dat hierin te lezen valt dat de lange periode van onzekerheid waarin u zich bevindt, zwaar weegt op u, stress veroorzaakt, en zich vertaalt in zowel lichamelijke als psychische symptomen. Voorts wordt het, door het CGVS ongeloofwaardig bevonden, vluchtverhaal in het verslag beschreven, en wordt er geconcludeerd dat u nood heeft aan stabiliteit. Er wordt tevens opgemerkt dat, wanneer u bij interviews gevraagd werd te spreken over uw echtgenoot die gedood zou zijn – een gebeurtenis die u getraumatiseerd zou hebben – u dit alles herbeleefd, hetgeen u in de war brengt en ervoor zorgde dat u de verdere vragen niet zou hebben gehoord, waardoor u niet meer juist kon reageren.

Wat betreft de in het psychologisch attest aangevoerde trauma's waaronder u lijdt, die het gevolg zouden zijn van uw ervaringen voorafgaand aan uw beweerde vlucht uit Somalië, dient opgemerkt dat een psychologisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waardoor de psychologische problemen zouden zijn veroorzaakt. De psychotherapeute doet dan wel vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan deze vermoedens hebben omtrent de oorzaak waarin deze ontstond. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychotherapeute. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychotherapeute bij het vaststellen van de diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem of haar in de gezegden van de patiënt wordt aangereikt. Het door u aangereikte psychologische attest, weet de in het kader van uw eerste verzoek om bescherming, vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas dan ook niet te herstellen. Voorts dient vastgesteld dat het door u neergelegde psychologisch attest, dateert van 23 november 2019, hoewel u onderhavig 8e volgend verzoek om internationale bescherming, formeel indiende op 26 juni 2020, en u het betreffende psychologisch attest neerlegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 september 2020. Het dient derhalve vastgesteld dat dit attest geenszins recent is, hetgeen erop wijst dat u zich na het bekomen van dit attest, niet verder psychologisch liet opvolgen.

Wat betreft het in het psychologisch attest aangevoerde trauma waaronder u zou lijden, dat ervoor zou zorgen dat u bepaalde zaken herbeleefd, waardoor u zich niet op verdere vragen zou kunnen concentreren, hetgeen ervoor zou zorgen dat u incorrecte antwoorden geeft, dienen volgende vaststellingen gedaan. Vooreerst dient vastgesteld dat u in het kader van uw vorige 7 verzoeken, nooit melding gemaakt heeft van de bewering dat uw psychische toestand u zou verhinderen om op een normale wijze gehoord te worden omtrent uw verzoek om internationale bescherming, en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud ('gehoorverslag CGVS' dd. 11 juni 2013, en 'gehoorverslag CGVS' dd. 22 april 2014) dat het persoonlijk onderhoud op een normale wijze is geschied, en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Daarenboven wordt in het door u neergelegde attest nagelaten om in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze uw aangevoerde psychologische problemen uw verklaringen zouden beïnvloed hebben. Evenmin wordt geconcretiseerd waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de beslissing vanwege het CGVS in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming. Tot slot dient vastgesteld dat dit door u neergelegde attest dateert van 23 november 2019, meer dan 6 jaar nadat het CGVS u een eerste keerde hoorde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Het kan niet ingezien worden hoe de psychotherapeute die het door u neergelegd attest opstelde, uitspraken zou kunnen doen over de psychische toestand waarin u zou verkeerd hebben, een zestal jaren voordat deze u voor het eerst ontmoet zou hebben (immers, in het betreffende attest wordt verduidelijkt dat de gesprekken die u voerde met deze psychotherapeute, plaatsvonden tussen 7 februari en 21 november 2019). Concluderend kan gesteld worden dat dit verslag niets wijzigt aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw Somalische nationaliteit en vluchtverhaal.

Wat betreft het medische attest van de oogkliniek kan enkel vastgesteld worden dat u lijdt aan traumatische glaucoom en dat u een halfjaarlijkse opvolging noodzakelijk is. U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land niet over de nodige medische zorgen zou kunnen beschikken (DVZ verklaring volgend verzoek dd. 29 september 2020 punt 18). Er dient opgemerkt dat het CGVS nog steeds in het

ongewisse blijft over uw werkelijke nationaliteit en bijgevolg geen uitspraken kan doen over de beschikbaarheid van medische hulp in uw land van herkomst. Voorts dient ook opgemerkt dat het niet beschikbaar zijn van medische zorgen geen criterium uitmaakt op basis waarvan een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vluchtelingenwet kan toegekend worden. U dient u zich voor de beoordeling van deze elementen met het oog op een verblijf in België, te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Wat betreft de 'toestemmingsverklaring recht op afbeelding Trace the face' van Rode Kruis Vlaanderen kan enkel vastgesteld worden dat u de toestemming heeft verleend aan Rode Kruis Vlaanderen om uw beeltenis te gebruiken voor het opsporen van familieleden waarmee het contact verloren ging. U verklaarde dat u bij uw vorig interview had verklaard dat u uw vader zoekt en de Belgische migratiediensten u om een bewijs ter staving van uw verklaring vroegen (DVZ verklaring volgend verzoek dd. 29 september 2020 punt 18). Het dient evenwel opgemerkt dat het loutere geven van toestemming om uw afbeelding te gebruiken, in het kader van opsporing van familieleden, geenszins een bewijs vormt voor de door u beweerde herkomst uit Kismayo in Somalië, noch voor de door u beweerde Somalische nationaliteit en vluchtverhaal. Er dient immers opnieuw opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit en bijgevolg evenmin aan de geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal. Uw inschrijving in het trace the face programma van Rode Kruis Vlaanderen weet uw ongeloofwaardige nationaliteit en vluchtverhaal dan ook niet te wijzigen.

Concluderend kan gesteld worden dat de door u neergelegde documenten, namelijk een verslag van psychologische hulpverlening, een medisch attest van de oogkliniek en een toestemmingsverklaring recht op afbeelding Trace the face van Rode Kruis Vlaanderen, geen ander licht werpen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardige Somalische nationaliteit, noch op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vluchtverhaal."

Met de algemene kritiek dat de bestreden beslissing de door haar neergelegde documenten miskent en de facto een vicieuze cirkelredenering hanteert, doet verzoekende partij op generlei wijze afbreuk aan voormelde concrete vaststellingen. Het louter tegenspreken en bekritisieren ervan vormt evenmin een dienstig verweer. Zoals de commissaris-generaal op goede grond heeft vastgesteld, vaststellingen die door verzoekende partij weliswaar worden betwist doch niet in een ander daglicht worden geplaatst, vormen de door verzoekende partij bij haar huidig achtste verzoek om internationale bescherming neergelegde stukken zoals het stuk van het Rode Kruis, geen bewijs van haar voorgehouden Somalische herkomst en nationaliteit. Zij zijn dan ook geenszins van aard de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan om te buigen.

Waar verzoekende partij erop wijst dat in de bestreden beslissing naar de beoordeling van het Commissariaat-generaal en de Raad in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming wordt verwezen, en benadrukt dat die vroegere beoordeling geen rekening kon houden met de documenten die zij nadien nog heeft neergelegd, beklemtoont de Raad dat met de documenten die verzoekende partij nadien bij haar volgende verzoeken om internationale bescherming heeft bijgebracht rekening werd gehouden en deze werden meegenomen en beoordeeld in de respectievelijke beoordelingen die in het kader van die volgende verzoeken werden gedaan. Zoals eerder opgemerkt, zijn die beslissingen definitief en dienen deze als vaststaand te worden beschouwd. Zij maken niet het voorwerp uit van huidig zevende volgend verzoek, en vormen logischerwijze geenszins "nieuwe elementen" in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partij erop wijst dat, zoals blijkt uit het door haar bijgebrachte verslag psychologische hulpverlening van 23 november 2019, de gesprekken bij haar psychotherapeute in de Somalische taal verliepen, met behulp van een tolk Somali, kan worden verwezen naar hetgeen in dit verband eerder bij haar eerste verzoek om internationale bescherming bij arrest nr. 111 420 van 8 oktober 2013 werd opgemerkt, met name:

"Verzoeksters verwijzing naar het gebruik van de Somali taal en dat haar kennis van het Somali niet wordt betwist kan bezwaarlijk volstaan om haar nationaliteit aan te tonen gezien het groot woongebied van de Somali dat ook delen van landen rond Somalië beslaat. Inzake het specifiek dialect blijft ze bij

loutere beweringen. Bovendien indien ook Somali met verschillende accenten en dialecten spreken, kan hieruit op zich niet blijken waar en hoe ze dit hebben aangeleerd, in Somalië of er buiten, te meer gezien de aanzienlijke diaspora van Somaliërs. Hoe dan ook verzoeksters bekendheid met Somalië is op alle vlakken onvoldoende om aan te tonen dat ze in dit land heeft verbleven, ervan afkomstig is en ze voor haar komst naar België de Somalische nationaliteit had." Dit gegeven vormt aldus, net als het feit dat verzoekende partij onderdak vindt bij enkele Somalische families, geen bewijs van verzoekende partij haar voorgehouden Somalische herkomst en nationaliteit.

Wat het door verzoekende partij voorgelegde psychologisch verslag betreft, wordt in het verzoekschrift gewezen op het feit dat het om een lange periode van gesprekken gaat, met name de periode tussen 7 februari 2019 en 21 november 2019. Zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, is het betreffende attest van 23 november 2019 niet meer zo actueel. Verzoekende partij legt geen andere documenten met betrekking tot een verdere psychologische opvolging nadien neer. Hoe dan ook dient benadrukt dat, zoals door de commissaris-generaal terecht wordt aangehaald, hetgeen in het verslag staat vermeld slechts een loutere weergave betreft van en de betreffende psychotherapeute zich hiervoor slechts heeft kunnen baseren op verzoekende partij haar verklaringen hierover, hetgeen verzoekende partij overigens zelf bevestigt met de huidige opmerking dat het verslag is gesteund op de gesprekken die zij hadden. Het psychologisch verslag vormt derhalve geenszins een objectief bewijs van de hierin aangehaalde feiten en het biedt geen uitsluitel over de werkelijke oorzaak van de psychologische problematiek in hoofde van verzoekende partij. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. X; RvS 10 oktober 2007, nr. X; RvS 10 juni 2004, nr. X). In het attest wordt overigens vermeld dat de lange periode van onzekerheid omtrent asiel, met name het feit dat zij hier reeds zeven jaar -en inmiddels al een negental jaar- in België verblijft zonder een zekere toekomst hier, in welk verband de Raad aanstipt dat huidig volgend verzoek verzoekende partij haar achtste verzoek om internationale bescherming is en verzoekende partij aan haar meermaals ongeloofwaardig bevonden verklaringen blijft vastklampen, zwaar weegt en zich zowel in lichamelijke als psychische symptomen bij verzoekende partij vertaalt." (eigen onderlijning).

Uit deze grond van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk en afdoende rekening wordt gehouden met en een onderzoek wordt gevoerd naar de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen. Uit voormelde beschikking blijkt dan ook dat de nieuwe elementen wel degelijk werden geanalyseerd, doch dat deze niet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Betreffende de elementen uit de vorige verzoeken zoals haar paspoort en haar kennis van de Somalische taal, waarnaar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst, wordt eveneens op gemotiveerde wijze uiteengezet om welke redenen deze niet worden weerhouden. De verzoekende partij gaat in wezen niet *in concreto* in op de motieven van de bestreden beslissing, doch beperkt zich tot het opnieuw verwijzen naar eerder aangevoerde elementen en naar de nieuwe aangereikte elementen waaraan zij toevoegt dat alle elementen samen onderzocht moeten worden. Hiermee slaagt zij er echter niet in concrete argumenten aan te voeren die de gemotiveerde vaststellingen in voormelde beschikking aan het wankelen brengen. De aangebrachte elementen kunnen geen afbreuk doen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige verzoeken op grond waarvan onder meer tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette relaas werd besloten. Het vormen geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

4.3. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting besluit dat er een heronderzoek moet komen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij zij de nodige toelichting kan geven, merkt de Raad nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van de verzoekende partij een verklaring heeft afgenomen. Uit deze verklaringen blijkt dat zij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en tevens de nodige toelichting te geven (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door de verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat zij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen en

toelichting kon verschaffen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan de verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht was om haar voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Zij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat de verzoekende partij er ter terechtzitting evenmin in slaagt concrete en belangwekkende elementen aan te reiken of een toelichting te geven die een ander licht zouden werpen op de gronden van voormelde beschikking en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven.

De verzoekende partij brengt bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS